

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.941 van 10 oktober 2012
in de zaak A. 206.583/XIV-34.573**

In zake : Lekhli Chalid CHIOUA
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jürgen Millen
kantoor houdend te 3730 Hoeselt
Tongersesteenweg 4, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld per faxbericht op 9 oktober 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van de gevangenisdirecteur van Hasselt van 6 oktober 2012 waarbij aan de verzoeker de tuchtsanctie wordt opgelegd van zeven dagen afzondering in de aan de gedetineerde toegewezen verblijfsruimte van 4 oktober 2012 (13 uur) tot 11 oktober 2012 (13 uur).

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 oktober om 11.30 uur.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Valerie Kruijen, die loco advocaat Jürgen Millen verschijnt voor de verzoeker, en attaché Xaveer Laureyns, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is gedetineerd in de gevangenis van Hasselt.

3.2. Op 4 april 2012 wordt onder meer lastens de verzoeker een rapport aan de directeur opgesteld, waarin het volgende wordt gesteld :

“Tijdens de opgelegde celcontrole hebben wij een verdachte bruine substantie gevonden, verweekeld in plastic.

Deze substantie lag op de bedrand aan het hoofdeinde van gedetineerde Abakkouy Brahime.

Na navraag van wie deze substantie dan wel was, wilde niemand naar voren treden als bezitter van de substantie,

De gevonden substantie werd bij het rapport gevoegd.”

3.3. Op 6 oktober 2012 wordt de verzoeker in aanwezigheid van zijn raadsman gehoord. In het verslag van de tuchtrechtelijke hoorzitting wordt onder meer het volgende gesteld:

“De directeur herinnert de gedetineerde aan de ten laste gelegde feiten: zie rapport 04/10/2012

Hij geeft het woord aan de gedetineerde / aan zijn advocaat, die verklaren:

De gevonden substantie is niet van betrokkene. Het werd gevonden op het bed van Abakkouy Brahime en het is dus van hem. Deze wil niet toegeven dat het van hem is omdat hij nog maar twee weken moet zitten en hij vreest dat hij straf zou bij krijgen. Chioua Lekhli Chalid was niet op de cel toen de substantie werd gevonden, hij was aan het werken in het werkhuis. Het is toch zeer onwaarschijnlijk dat hij de drugs daar zou gelegd hebben vooraleer hij naar het werk vertrok. Met zijn advocaat, dhr. Millen werd afgesproken dat hij zich gedeed zou houden en geen fouten meer zou maken omdat hij nog maar zeer recent uitgaansvergunningen kreeg toegewezen en zijn verdere kansen op VI niet op het spel wil zetten. Het is dus voor hem zeer belangrijk

dat hij geen tuchtsanctie oploopt en die boodschap had hij wel goed begrepen. De drugs zijn dus zeker niet van hem.”

3.4. Op 6 oktober 2012 beslist de gevangenisdirecteur om de verzoeker wegens het bezit van of de handel in door of krachtens de wet verboden voorwerpen of substanties de tuchtsanctie “afzondering in de aan de gedetineerde toegewezen verblijfsruimte” op te leggen voor een periode van zeven dagen, meer bepaald van 04/10/2012 om 13u tot 11/10/2012 om 13u. Daarbij wordt de verzoeker bezoek achter glas, toelating tot deelname aan alle vormingsactiviteiten in gemeenschappelijk verband en eredienst op cel toegestaan.

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Er werd een verboden substantie gevonden op de cel waar betrokkene verblijft. Betrokkene was niet aanwezig wanneer de celfouille gebeurde, doch dit betekent niet automatisch dat de verboden substantie niet van hem zou zijn. Zijn celgenoten beweren dat de substantie niet van hen is. Gezien er dus geen specifieke persoon aangewezen kan worden als eigenaar van de verboden substantie, maar in het verleden gebleken is dat alle bewoners van deze cel verboden substantie gebruikten, zijn er voldoende redenen om te besluiten dat alle betrokken gedetineerden in fout zijn en eigenaar zijn van de gevonden substantie. Betrokkene krijgt een milde en ‘gedeelde’ sanctie.”.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat de zaak hoogdringend is.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel

5.1. De verzoeker voert als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tuchtsanctie met miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van het vermoeden van onschuld werd opgelegd en tot gevolg kan hebben of heeft dat de

uitgaansvergunningen die hij heeft aangevraagd en die door de psychosociale dienst positief werden geadviseerd, door de dienst detentiebeheer geweigerd kunnen worden. Tevens brengt de tuchtsanctie volgens de verzoeker de latere behandeling van zijn verzoek tot strafuitvoeringsmodaliteiten ernstig in het gedrang en heeft zij tot gevolg dat hij, zolang de bestreden beslissing niet is geschorst, geconfronteerd worden met het ontbreken van een tuchtsanctie.

Beoordeling

5.2. De grondvoorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel maakt, naast de ernst van de aangevoerde middelen, een aparte wettelijke voorwaarde uit om tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen besluiten. Verzoekers verwijzing naar het door hem aangevoerde ernstig middel, te weten de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van het vermoeden van onschuld, is derhalve niet van aard om een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in zijn hoofde aan te tonen.

5.3. De verzoeker moet in zijn verzoekschrift duidelijk en concreet aangeven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat hij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte ondergaat of dreigt te ondergaan. Hij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel concrete gegevens aanvoeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad van State met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is, en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De tuchtstraf bestaande uit zeven dagen verblijf in een aan de verzoeker toegewezen ruimte beperkt weliswaar de bewegingsvrijheid en de contactmogelijkheden van de verzoeker en vormt gewis een nadeel voor hem, maar dit nadeel vertoont op zich niet de vereiste ernst om een schorsing van de bestreden beslissing te rechtvaardigen. De verzoeker toont niet aan waarom dat in zijn geval anders zou zijn en met name niet waarom de tenuitvoerlegging van de straf zijn situatie dermate zal verslechteren dat de negatieve gevolgen niet door een vernietigingsarrest zullen kunnen worden rechtgezet. Het voormelde

klemmt nog meer nu de verzoeker bezoek achter glas, alsook deelname aan alle vormingsactiviteiten in gemeenschappelijk verband en eredienst op cel is toegestaan.

5.4. De mogelijke impact van de bestreden tuchtstraf op eventuele uitgaansfaciliteiten of strafuitvoeringsmodaliteiten is niet te beschouwen als een rechtstreeks gevolg van de bestreden beslissing. Als dat nadeel gerealiseerd wordt, dan zullen andere beslissingen daarvan de oorzaak zijn. Overigens belet niets de verzoeker om zijn wettigheidskritiek op de bestreden beslissing aan de bevoegde instanties ter kennis te brengen, voor het geval zij zich daarop zouden willen steunen om de wettelijke strafuitvoeringsmodaliteiten te weigeren.

Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 10 oktober 2012, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Stephan De Taeye,
met bijstand van

Christophe Verhaert,

wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

griffier.

De griffier,

Christophe Verhaert.

De voorzitter,

Stephan De Taeye.